

Maya's werkelijkheid

Colofon

ISBN: 978 94 6365 501 9

1e druk 2023

© 2023, Ciska Reer

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Maya's werkelijkheid

Ciska Reer

Inhoud

Inleiding	7
Tamara	9
Marijke	32
Bea	63
Bert	82
Johan	96
Fred	115
Loes	145
Jan	155
Michael	159
Janine	213

INLEIDING

Dit boek is, net zoals mijn drie voorgaande, gedicteerd door Tarana, mijn spirituele Gids.

Het verhaal gaat over Maya, die in haar leven wil leren wat waarheid en werkelijkheid is. We reizen met haar mee en zien hoe zij zich van een klein, vijfjarig, meisje ontwikkelt tot een volwassen vrouw die in haar leven voortdurend situaties voorgeschiedt krijgt waardoor zij zich steeds meer bewust wordt van wat werkelijkheid en waarheid is. Al op jonge leeftijd leert zij haar spirituele Gids Tamara kennen, die haar in haar verdere leven zal begeleiden. Zij ontdekt dat haar waarheid en werkelijkheid verschilt van dat van alle anderen.

Haar vader is iemand wiens waarheid en werkelijkheid heel anders zijn dan die van haar.

Haar moeder is, net als zij, een heel gevoelige vrouw, en begrijpt haar. Haar vader en haar oudere broer Johan zijn heel praktisch ingesteld en begrijpen haar veel minder goed. Haar jongere broer Jan begrijpt haar al helemaal niet, waardoor zij weinig contact met hem heeft. Toch wordt zij door hen gerespecteerd, en zullen haar broers haar door hun eigen ervaringen beter gaan begrijpen. In haar vriend vindt zij iemand die weinig van haar verschilt. Waardoor zij een goede relatie hebben, maar toch door karakterverschillen ook kunnen botsen. Het was voor mij spannend en intrigerend om dit boek gedicteerd te krijgen van Tarana. Het heeft mij opnieuw vele inzichten gegeven. Ik hoop dat de lezers zullen genieten van dit boek en hier veel van zullen leren.

Ciska Tauecchio-Reer

TAMARA

Maya is een meisje van vijf dat vanuit haar kamertje naar buiten kijkt, zij ziet de wolken langs de hemel gaan en verbaast zich over het vogeltje in de grote boom die voor haar raam staat. Dat vogeltje probeert steeds opnieuw om de grote vogel weg te houden van haar plek. Telkens vliegt zij op om weer ergens anders in de boom neer te strijken en vervolgens voorzichtig haar plaats weer in te nemen.

Wat is deze vogel toch vasthoudend, denkt het meisje. Waarom gaat die steeds weer terug naar haar plek? Dit ondanks de grote vogel, die haar steeds wegjaagt. Haar eigen plek moet dus wel heel belangrijk zijn. Zou dat voor de mens ook gelden?, vraagt zij zich af.

Nadat zij klaar is met haar tekening, huppelt zij vrolijk naar beneden om dit aan haar moeder te gaan vragen. Haar moeder zegt dat zij dit niet weet. Teleurgesteld gaat zij weer naar boven en gaat peinzend voor haar raam zitten. Opeens hoort zij een stem in haar hoofd die haar vertelt dat het wel degelijk belangrijk is om je eigen plaats in de wereld te hebben, en dat dit voor alles en iedereen geldt. Maya schrikt op en kijkt om zich heen en beseft dan dat de stem in haar hoofd zit. 'Wie ben jij?' vraagt ze. De stem antwoordt dat zij haar persoonlijke gids is en dat zij haar altijd vragen kan stellen. Maya vraagt haar waar zij vandaan komt, en hoe zij kan praten in haar hoofd. Haar persoonlijke gids antwoordt: *'Ik ben onlosmakelijk verbonden met jou via jouw ziel en kan mijn kennis in jouw hoofd zetten door daar gedachten in te plaatsen.* 'Maar,' zegt Maya, 'heb ik dan nog wel controle over mijzelf?'

'Natuurlijk wel,' zegt haar gids, *'jij bepaalt of ik er wel of niet*

ben en wat je doet met wat ik zeg. Ik wil je helpen bewust te worden van jouw werkelijkheid.'

'Is die dan niet voor iedereen hetzelfde?' vraagt Maya.

'Nee,' zegt haar gids, 'ieder mens heeft zijn eigen werkelijkheid.'

'Maar,' zegt Maya, 'als ik met mijn moeder samen door mijn raam naar buiten kijk, zien we allebei toch dezelfde boom?'

'Nee, dat is niet zo,' antwoordt haar gids.

'Hoe kan dat dan?' vraagt Maya. 'Ik begrijp dat niet.'

'Kom mee,' zegt haar gids en neemt Maya bij de hand. Maya schrikt en kijkt op. Naast haar staat een prachtige vrouw, helemaal gekleed in het wit, en met lang blond haar. Zij heeft een heel lief gezicht. Zij straalt licht uit. Maya voelt zich veilig bij haar en laat zich meevoeren. Zij zweeft door de lucht en onder haar ziet zij haar woonplaats Den Haag. Het is mooi weer en de terrassen aan de boulevard zitten vol met mensen.

'Kijk,' zegt haar gids, *'hier zitten allemaal mensen naar de zee te kijken en naar de vogels die er vliegen. Laten wij eens gaan horen wat zij denken over wat zij zien.'*

Zij vliegen naar beneden en gaan naar de mensen toe. De mensen kunnen hen niet zien.

'Nu moet je het volgende doen,' zegt haar gids. *'Kijk in hun hoofd en verbind je met hun gedachten. Het is niet zo moeilijk.'*

Maya denkt na en besluit het te proberen. Zij zweeft in de lucht en gaat naar een van de mensen toe en probeert in het hoofd te komen en zich te verenigen met zijn gedachten.

'Goed zo,' zegt haar gids, *'ga je nu goed concentreren en je zult zien dat het je gaat lukken.'* En ja hoor, het lukt haar. De man met wie zij contact maakt, werkt op een kantoor. Hij is administrateur. Zij hoort hem denken dat de zee mooi blauw is en dat hij best wel een duik zou willen nemen, maar hij heeft zijn zwembroek niet bij zich en heeft eigenlijk ook geen

tijd om te zwemmen. Hij moet al snel weer terug naar kantoor. De vogels vindt hij vervelend, die blijven maar langs scheren. Vervolgens maakt zij zich weer los van de man en zegt tegen haar gids dat zij naar de vrouw gaat die wat verder weg zit. De vrouw denkt: wat doe ik hier eigenlijk? Wat is de zee wild. Ik zal er nooit in gaan zwemmen, hij is zo vuil en is vast te koud. Ze huivert bij die gedachte. De zon is lekker warm, dat is erg prettig, maar wel opletten dat ik niet verbrand. De vogels vind ik onrustig, al dat gescheer boven mijn hoofd. Voor mij hoeven ze hier niet te vliegen. Eigenlijk zit ik liever rustig op een terrasje in de binnenstad.

‘En ga nu naar die oude dame die daar op de hoek zit,’ zegt de gids van Maya. Dat doet Maya en hier hoort zij weer heel iets anders. De oude dame denkt: wat een mooie vogels. Zij hebben vast honger. Misschien moet ik straks wat brood gaan brengen. Dan kan ik gelijk een stukje langs het strand lopen. Het is heerlijk de wind in mijn gezicht te voelen. De zee zal nog wel te koud zijn, maar een wandeling is ook heerlijk. *‘Begrijp je het nu Maya?’* vraagt haar gids. ‘Ja, nu begrijp ik het,’ antwoordt Maya. ‘Wanneer ik naar het strand ga, denk ik aan spelen in het zand en zwemmen in de zee. Ieder mens heeft dus andere gedachten bij wat hij ziet.’ *‘Dat is juist,’* bevestigt haar gids en neemt haar weer mee terug naar haar kamer. Daar merkt Maya dat haar gids verdwenen is en is zij weer helemaal alleen. Zou ik dit aan mama kunnen vertellen?, vraagt zij zich af. Beter van niet. Zij kijkt op haar Micky Mouse wekker. Er blijkt geen tijd verstreken te zijn en dat verwondert haar. Zij maakt zich los van haar gedachten en gaat met de poppen spelen, totdat haar moeder haar roept voor het avondeten. Maya is een heel gevoelig meisje. Zij is hooggevoelig en para-

normaal begaafd. Ze is zich hier echter nog niet van bewust. Het contact dat zij met haar gids heeft gehad, laat dit zien. Zij heeft nog steeds verbinding met de lichtwerelden waar zij vandaan is gekomen en waar haar gids ook van afstamt. Zij heeft moeite met de wereld die hard is en heeft daardoor ook moeite met contact leggen met anderen. Zij heeft een vriendinnetje waar zij weleens meespeelt, maar Maya heeft ook behoefte om alleen te zijn en alleen te spelen. De ervaring die zij had met haar gids, is voor haar heel bijzonder. Zij mocht eventjes de gedachten lezen van anderen en is zich ervan bewust geworden dat iedereen andere denkbeelden heeft over de dingen die hij ziet, en dat het dus niet vreemd is dat ook zij haar eigen gedachten heeft. Zij dacht altijd dat die van haar maar vreemd waren en durfde er nooit over te spreken. Nu weet zij beter, alhoewel zij haar gedachten niet raar vond.

Zij voelt liefde voor iedereen en vindt niets en niemand vreemd. Zij probeert altijd te begrijpen waarom iemand is zoals hij is. Voor een vijfjarige is dat niet zo makkelijk. Een vijfjarige is ongenueanceerd, maar wel heel zuiver in zijn gedachten. Zij voelt de stemmingen van andere mensen en kan daar niet altijd goed mee omgaan, wat ook de reden is dat zij zich graag terugtrekt.

Morgen moet zij weer naar school, dan is de vakantie voorbij. Maya heeft er niet zo'n zin in, al die kinderen en drukte om haar heen. Zij beseft nu dat de andere kinderen er niet zo over zullen denken en het anders zullen ervaren. Zij heeft een eerste wijze les gehad en er zullen er nog vele volgen.

Maya gaat de volgende dag met een goed gemoed naar school. Daar aangekomen ziet zij direct haar vriendinnetje op het schoolplein staan en loopt naar haar toe. Zij vraagt aan haar

of zij een fijne vakantie heeft gehad. 'Ja hoor,' antwoordt Alicia. Maar Maya voelt dat er iets is. Sinds de ontmoeting met haar gids is zij gevoeliger geworden. Zij kon haar gevoel afsluiten, dat nu, naar zij meewerkt, niet meer mogelijk is.

'Er is wat aan de hand,' zegt zij tegen Alicia.

'Nee, hoor,' antwoordt Alicia.

'Echt wel,' zegt Maya, 'ik voel het.'

'Hoe kun jij dit nu voelen?' vraagt Alicia verbaasd.

'Dat weet ik niet,' antwoordt Maya. Dan hoort zij haar gids die tegen haar zegt dat zij, door het contact dat zij hadden, gevoeliger is geworden en ook beter bij haar gevoel kan komen. Haar gids vertelt haar ook dat zij, doordat zij de fijne energie van anderen kan voelen, ook kan bepalen of iemand de waarheid spreekt of dat er met iemand iets aan de hand is.

'Maar, dat wil ik niet,' zegt Maya tegen haar gids.

Alicia kijkt haar vreemd aan en vraagt tegen wie zij het heeft. Maya kijkt haar verschrikt aan en zegt dat het niets is. Hoe kan zij dit vertellen?, denkt zij. Zij zal mij heel raar vinden. Maya is nog te jong om goed in te kunnen schatten hoe haar vriendin zal reageren en dus weet ze niet hoe ze dit moet vertellen. Zij heeft vannacht een droom gehad, waarin haar gids voor de tweede keer bij haar was en zij samen gepraat hebben. Haar gids vertelde haar dat ze Tamara heet, en dat Maya haar in het vervolg zo mag noemen. Dat vond ze moeilijk. Volwassenen hoor je toch niet bij de voornaam te noemen? En het verbaasde haar ook dat haar gids geen achternaam heeft. Haar gids reageerde onmiddellijk met te zeggen dat ieder op hetzelfde niveau zit en dat zij nu op aarde bezig is op te groeien tot een volwassen mens, maar in Kosmisch opzicht al volwassen is en nooit kind is geweest. *'Wij hebben geen achternaam, en je mag mij gerust bij mijn naam aanspreken.'* Maya vond dit maar vreemd.

‘Maya,’ zegt Alicia, ‘waar denk je nu aan?’

‘Vertel ik liever niet,’ zegt Maya.

‘Vertel ‘t nu maar wel,’ stelt Alicia.

En na aandringen vertelt Maya aan haar vriendin wat er gebeurd is.

‘Wat mooi,’ zegt Alicia, ‘ik wou dat het mij overkwam.’

‘Ik weet niet of dat mogelijk is,’ antwoordt Maya, ‘mij is het wel overkomen. En nu jij, wat is er gebeurd tijdens jouw vakantie?’

Alicia antwoordt: ‘Mijn ouders gaan uit elkaar en dat heeft mijn vakantie heel naar gemaakt. Wij zijn niet weggeweest. Papa en mama waren steeds bezig met van alles en maakten ook nog ruzie, alsof ik dat niet zou merken.’

‘Wat vervelend,’ zegt Maya tegen haar vriendinnetje. Dan hoort zij Tamara zeggen dat het allemaal weer goed komt. Haar ouders hebben ruzie, maar gaan dat weer bijleggen. Zij gaan niet echt uit elkaar, dat dacht je vriendin alleen maar. Zij heeft het verkeerd begrepen. ‘Ach,’ zegt Alicia, ‘hoe kun jij dit nou weten?’

‘Dat zegt mijn gids,’ antwoordt Maya.

Dat kan toch niet, zegt Alicia en loopt weg, Maya in verwarring achterlatend. Zij dacht dat Alicia haar begreep, maar nu blijkt van niet.

‘Dat is niet waar,’ hoort zij Tamara zeggen, ‘zij kan het niet geloven omdat zij niet kan zien dat haar ouders niet uit elkaar gaan, en, omdat ze er nog steeds van overtuigd is. Laat haar maar, het komt wel goed. Wees voorzichtig met wie je praat over mij. Lang niet alle mensen kunnen dat begrijpen. Toen je mij ontmoette vannacht, was je niet aan het dromen, maar uit je lichaam getreden, en ben je even bij mij geweest in de andere sferen. De sfeer direct buiten de aarde waar geïncarneerde en Kosmische zielen elkaar ontmoeten. Jij was toen in je zielsbewustzijn en sprak vanuit die staat van zijn met mij. Begrijp je dat, Maya?’

‘Nee,’ zegt Maya, ‘ik begrijp dat niet.’

‘Wij waren daar allen bijeen in dezelfde klas,’ antwoordt Tamara, ‘begrijp je het nu?’

‘Ja,’ zegt Maya, ‘nu begrijp ik het.’

‘Zo is het met alle mensen op aarde. Ieder heeft zijn eigen beleving en gedachten over wat hij waarneemt en ervaart. Het is dus heel belangrijk om te zien wat dat bij anderen is om te weten wat je wel – en niet – kunt zeggen en hóé je het moet zeggen. Door het voor die persoon in begrijpelijke taal uit te leggen, zal hij jou beter begrijpen,’ zegt Tamara, *‘en niet vergeten dat niet iedereen toe is aan de ervaringen die jij hebt.’*

Maya knikt en kijkt verwonderd om zich heen. Zij was even vergeten dat zij op het schoolplein stond. Haar vriendin Alicia komt naar haar toe lopen. ‘Wat is er?’ vraagt zij. ‘Je was even heel ver weg. Ik riep je, maar jij hoorde mij niet.’ ‘Ik was even aan het dromen,’ zegt Maya, en laat het daarbij. ‘Ik hoop dat je gelijk hebt,’ zegt Alicia, ‘dat mijn ouders niet uit elkaar gaan.’

Maya hoopt dat ook. De schoolbel gaat en samen lopen zij de school binnen.

Maya voelt nog meer als anders de drukte in de klas en kan zich slecht concentreren. Veel hoeft zij nog niet te leren, zij zit immers nog maar in groep 1. Toch wordt er al wel wat van je gevraagd. Maya doet haar best, maar vindt het moeilijk haar gedachten erbij te houden. Aan het eind van de dag neemt de juf haar apart. Terwijl de anderen naar huis gaan, gaat zij met de juf mee naar een kamer. De juf vraagt wat er aan de hand is. Zij was zo afwezig de hele dag. ‘Is er iets gebeurd in de vakantie?’ vraagt zij.

‘Nee hoor,’ antwoordt Maya. ‘Ik was aan het dromen. Ik had allemaal gedachten.’

‘Dan moet er toch iets zijn,’ zegt de juf.

‘Wees voorzichtig,’ zegt Tamara. *‘Niets over mij zeggen, dat begrijpt de juf niet.’*

‘Weet ik niet,’ zegt Maya.

Ondertussen vraagt zij zich af of de juf het echt niet kan begrijpen. De juf weet zoveel. (Voor een vijfjarige is dat natuurlijk zo.) Zij besluit naar Tamara te luisteren. Als de juf verder aandringt, zegt Maya dat zij moe is en naar huis wil. Ze laat haar gaan en kijkt haar peinzend na. Wat is er met haar aan de hand? Zij is wel vaker dromerig, maar nu was dat nog erger, en was zij niet echt bij de les. Zij zal daar eens met Maya’s ouders over moeten gaan praten.

Maya loopt snel naar huis, en op de vraag van haar moeder hoe het was, antwoordt zij: goed. Zij loopt gelijk door naar haar kamer en gaat op bed liggen om na te denken. Zij hoort haar moeder de trap op komen. Ze komt binnen en gaat bij haar op bed zitten. Tamara zegt tegen haar dat zij haar moeder gerust alles kan vertellen. Als haar moeder vraagt wat er is, vertelt Maya alles. Over de droom, en over het contact met Tamara en over wat er op school gebeurd is. Haar moeder aait haar over haar hoofd, en vertelt haar dat zij een heel bijzonder meisje is en daardoor veel meer weet dan anderen, maar dat dit haar niet beter of minder maakt dan anderen, alleen maar anders. Maya kijkt haar moeder stralend aan en vraagt of het dus niet gek is. ‘Nee hoor,’ zegt haar moeder, ‘alleen anders.’ Ik ga wel met de juf praten, dan komt het allemaal goed. Praat er maar niet met je vader over, hij is hier nogal bang voor.’

Pap bang, dacht Maya, dat had ik niet gedacht. Haar vader is een grote sterke man die nergens bang voor is, vindt Maya. Zij kijkt tegen hem op. Maar mama zal het wel weten, dus ik zal mijn mond houden. Haar moeder vertelt ook nog dat

zij net zo gevoelig is als haar dochter, maar dat zij er in haar jonge jaren niets mee kon doen en zelfs bang was en haar gevoel daarom weggestopt heeft. Zij vraagt ook aan Maya altijd met haar te praten als er iets is dat zij niet begrijpt of dat haar beangstigt.

‘Tamara is heel lief, mam,’ vertelt Maya, ‘ik ben helemaal niet bang voor haar. Zij helpt mij, en dat vind ik fijn.’

Na gezegd te hebben dat zij nog maar wat moet gaan spelen, gaat haar moeder naar beneden om eten te koken. Zij maakt zich best wel zorgen om haar dochter. Hoe moet dat later, als zij groot is? Kan zij wel goed functioneren in de harde maatschappij? Als zij nu al zo’n moeite heeft met de drukte in de klas, hoe moet het dan later als ze een baan heeft? Zij zal extra aandacht moeten geven aan het vinden van een geschikte plaats in de samenleving voor haar en haar helpen om te gaan met die extreme gevoeligheid.

Tamara is haar tijdens de lagereschooltijd altijd blijven bezoeken en tot verbazing van Maya en Alicia gingen de ouders van Alicia inderdaad niet uit elkaar. Er waren zo af en toe wel wat meningsverschillen, maar die werden altijd weer opgelost. De les die Maya leerde, is dat ieder mens bij elke gelegenheid zijn eigen conclusie trekt. Alicia dacht dat haar ouders uit elkaar zouden gaan, maar zij trok de verkeerde conclusies uit de ruzies en de dingen die werden gezegd. Wat zij hiervan geleerd heeft, is dat het verstandig is om eerst na te gaan of haar conclusies over wat zij gezien of gehoord heeft, wel juist zijn. Nooit meteen zomaar oordelen. Toen zij zeven jaar was, kreeg Maya er een broertje bij. Haar ouders noemden hem Jan. Hij was een heel lieve baby en al snel sloiep hij hele nachten door. In het begin vond zij het vervelend dat er veel aandacht naar Jan ging, maar Tamara ver-

telde haar dat dat bij baby's nou eenmaal zo ging en dat haar moeder nog net zoveel van haar hield als voordat Jan kwam. Haar moeder zag Jan als een cadeautje. Zij hadden niet gerekend op nog een kind.

Zij was heel blij met hem.

Maya vond haar kleine broertje heel lief en kon over hem moederen. Zeker nadat Tamara haar had uitgelegd waarom haar moeder zoveel met hem bezig was. Maya voelt een sterke band met Jan. Wanneer zij vraagt aan Tamara hoe dat kan, vertelt Tamara dat zij en Jan een zielsconnectie hebben en beiden oude zielen zijn.

'Oh, wat leuk,' zegt Maya, 'dan zal hij mij begrijpen.'

'Eerst niet,' zegt Tamara, 'tot zijn achtentwintigste zal hij dat niet doen en zal hij een teruggetrokken leven leiden.'

'Zal hij dan alleen zijn?' vraagt Maya.

'Nee,' zegt Tamara, 'hij zal een vriendin krijgen en door haar zal hij zich bewust worden van wie hij werkelijk is.'

'Kan ik hem niet helpen?' vraagt Maya.

'Nog niet,' zegt Tamara, 'hij moet eerst ervaring op gaan doen, waarvoor hij zichzelf werkelijk leert kennen. Dan zul jij hem kunnen helpen dat te kunnen begrijpen. Je broertje heeft zijn eigen weg te gaan. Respecteer dat. Je kunt nog lange tijd niets doen. Het is belangrijk dat jij aan jezelf gaat werken en je bewust wordt van jouw werkelijkheid.'

'Ik begrijp het,' zegt Maya.

Echt begrijpen deed zij het nog niet, maar zij gelooft Tamara. Tamara weet dat en kijkt glimlachend naar Maya.

In de achtste groep van de basisschool was Maya al zover dat zij heel goed zelf kon denken en was het contact met Tamara alleen maar sterker geworden. Zij kreeg steeds meer twijfels over dingen die door haar meester en andere mensen werden gezegd.

Zij vroeg zich af: waar komt die kennis vandaan, en waarom denken mensen zo? In haar ogen dachten mensen vaak veel te moeilijk en hadden ze te snel een oordeel klaar.

‘En heb jij dat dan niet?’ vraagt Tamara haar, wanneer zij daar weer eens over zit te peinzen. Maya schrikt op uit haar gedachten.

‘Wat zeg je Tamara?’

‘Oordeel jij zelf ook niet wat te snel,’ antwoordt Tamara.

Aarzelend zegt Maya: ‘Misschien heb je wel gelijk.’

Maya heeft moeite deze waarheid onder ogen te zien.

‘Je weet toch,’ zegt Tamara, *‘dat ieder mens zijn eigen waarheid in zich heeft, dat hij zijn eigen lessen te leren heeft en op zijn eigen manier naar de wereld kijkt?’*

‘Ja,’ zegt Maya, ‘je hebt gelijk; je mag nooit over een ander oordelen. Wat hij doet of denkt, of niet denkt, is zijn of haar aangelegenheid. Maar het is toch ook de bedoeling dat wij van elkaar leren?’

‘Dat is zo,’ zegt Tamara. *‘Het is belangrijk dat iedereen elkaar gaat leren begrijpen. Op die manier leer je wat jouw waarheid is en deze, wanneer nodig, aan te passen.’*

‘Ik begrijp het,’ zegt Maya.

Tamara weet dat Maya nog veel moet leren en het nog niet helemaal begrijpt, maar laat het voor nu maar hierbij.

Maya is tevreden en besluit wat anders te gaan doen. Zij gaat met haar poppen spelen en gaat hier zo in op dat het al snel etenstijd is. Na het eten heeft haar moeder tijd voor Maya, en vraagt hoe het gegaan is op school.

‘O, goed,’ zegt Maya. Haar moeder voelt dat er wat aan de hand is en vraagt door. Maya vertelt dat zij het moeilijk vindt om zich te concentreren op school, omdat er zoveel door haar hoofd gaat. Zij kan niet meer zomaar aannemen dat het juist is wat de meester zegt.

‘Jouw meester vertelt zijn waarheid zoals hij het ziet en geleerd heeft,’ legt haar moeder uit. ‘Je bent nu nog te jong om daar iets mee te kunnen doen.’

‘Tamara zegt dat ik mijn meester moet leren begrijpen,’ zegt Maya, ‘maar dat vind ik moeilijk.’

‘Daar heb je nog onvoldoende levenservaring voor,’ antwoordt haar moeder.

Zij heeft gelijk. Maya heeft nog te weinig ervaring om haar meester te kunnen begrijpen. Door levenservaring zal haar spirituele kennis groeien en zal zij deze leren te gebruiken.

‘Mam,’ zegt Maya, ‘hoe zal het straks op de middelbare school gaan? Krijg ik dan de gelegenheid om over mijn eigen ideeën te praten?’

‘Dat zal zeker gebeuren,’ zegt haar moeder, ‘maar je moet wel voorzichtig zijn met de dingen die je zegt.’

Je weet dat lang niet iedereen spiritualiteit en de waarden die daarmee samenhangen kunnen begrijpen. Zij denken heel erg in hun eigen straatje, en zijn niet in staat andere ideeën te begrijpen en te accepteren.’

‘Ja,’ zegt Tamara die nu ook iets van zich wil laten horen, ‘*je moeder heeft gelijk.*’

De volgende dag gaat Maya opgewekt naar school met het voornemen om nu echt te proberen haar meester te begrijpen en goed naar hem te luisteren. Rekenen en taal leveren geen problemen op. Bij de geschiedenisles is Maya verrast over hoe er over de geschiedenis wordt gedacht. Waarom bepaalde gebeurtenissen hebben plaatsgevonden. In de hele geschiedenis komen er slechteriken voor. Maar, zijn zij wel slecht?, vraagt Maya zich af. Ze weet en voelt dat ieder mens een stukje Goddelijke liefde is en dat iedereen hetzelfde doel heeft om op aarde te zijn, namelijk: leren en zich bewust